

[Svend Haugaard.]

skal jeg gerne tilføje, at det så er i forventning om, at der vises meget stor forhandlingsvilje fra Islands side.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg beklager, at hr. Stetter så voldsomt stærkt, også ned i det små, politiserer og forsøger at drive indenrigspolitisk partipolitik på en alvorlig nordisk sag, for jeg er enig i, at den er alvorlig, det fremgik af mit svar.

Samtidig med at hr. Stetter siger, at den er alvorlig, spørger hr. Stetter, om jeg tror, der er et flertal bag mig her i salen, når jeg ikke tager afstand fra, at Nordisk Råds præsidium siger, at denne sag er alvorlig og fuld af bekymring. Jeg tror, de fleste kan se, at hr. Stetter er ude i lidt ejendommelige ærinder.

Jeg kan begribeligvis ikke sige, at jeg er uenig i denne erklæring, for der er punkter, jeg er overordentlig enig i. Jeg har på den anden side allerede sagt, at jeg ikke ville give udtryk for enighed i erklæringen. Så det er ejendommeligt, at hr. Stetter rejser det igen. Også det rejser tvivl om, hvilket ærinde hr. Stetter er ude i.

Vedrørende spørgsmålet om fregatterne vil jeg gerne sige, at allerede i januar måned — jeg indrømmer i en anden forhandlingssituation — da der var møde i NATO-rådet, sagde vi fra dansk side, og det var jo et godt sted at sige det, for dér havde vi begge parter, at vi ville mene, Storbritannien burde trække disse fregatter ud, og samtidig måtte det så være signalet til Island om at gå ind i forhandlinger. Det har været vores standpunkt, det har vi givet udtryk for i NATO. Jeg tror også, jeg har givet udtryk for det offentligt i forbindelse med det pågældende NATO-møde.

Vi skal ikke blande os i denne strid, uden i det omfang der er brug for vores hjælp, og i det omfang har vi blandet os. Ellers skal vi ikke blande os.

Men jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg er enig, sådan måtte jeg opfatte det, i det, som hr. Svend Haugaard sagde, at det må vel være et af de elementer — jeg understreger udtrykkeligt ét af dem, som hr. Svend Haugaard i øvrigt også gjorde — der kan bane vej for en fredelig løsning, at man ikke forhandler, mens de fregatter ligger i det farvand. Men jeg vil gerne understrege, det

er kun ét af dem, for der er flere sider i den sag, og hver part må yde sit bidrag til en fredelig løsning. I det omfang, vi andre kan, skal vi også gøre det, og i det omfang vi ikke kan, skal vi ikke besværliggøre sagen ved at drive indenlandsk Nordisk Råd-politik eller anden indenlandsk politik på denne dybt alvorlige sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Jørgen Junior* (FP) til udenrigsministeren:

„Vil Danmark moralsk eller økonomisk støtte angreb på Rhodesia, Sydvestafrika og/eller Sydafrika?“

(Spm. nr. 372).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet stilles på baggrund af den i EFs Ministerråd vedtagne erklæring om Afrika. I denne fordømmes Sydafrikas apartheidpolitik, samtidig med at der udtrykkes respekt for de afrikanske staters uafhængighed og disses ret til i fuld suverænitet og uden fremmed indblanding at fastlægge deres nationale politik. Yderligere udtrykkes støtte til OAU's aktioner for at fremme afrikansk samarbejde samt ønsker om selvbestemmelse og uafhængighed for Rhodesia og Namibia.

Erklæringen kan tydes som en tilslutning til en aggression mod de tre områder i det sydlige Afrika. Erklæringen kan også opfattes som en støtte til selvbestemmelse og respekt for alle afrikanske lande, inklusive et eller flere af de nævnte tre områder. EF-erklæringen tager jo også afstand fra den sovjetiske politik (om end ordet Sovjet ikke er nævnt), der så utvetydigt går ud på at styrke den allerede oprettede indflydelseszone i Afrika med sine store militærleverancer, militære rådgivere fra såvel Sovjet som vasalstater samt de regulære cubanske lejetropper, tilsyneladende placeret såvel i forskellige afrikanske lande som i Det mellemste Østen.

Jørgen Junior (FP):

Jeg har stillet spørgsmålet på baggrund af den Ministerrådserklæring, der er kommet fra EF om Afrika. I denne fordømmes Sydafrikas apartheidpolitik, samtidig med at der udtrykkes respekt for de afrikanske